

сърдцето на Родопа. Линията лжкатуши по течението на р. Елли-дере. Който е минавалъ само по Искърската клисура, обаянъ отъ нейнитѣ хубости, си мисли, че нѣма и не може да има друга като нея. Лъже се. Тука сжщитѣ природни красоти. Рѣката е прорѣзала планината, слѣзла е низко, а надъ нея стърчатъ исполински върхове съ стрѣмни и страховито надвесени скали.

Картината се мѣни всѣки мигъ. Още не си се нагледалъ на обраслата съ зеленина урва, ето че предъ тебе се изпрѣчва гола и страховита скала. Свирката на влака изпищи, и той се промуши въ нѣкой тунелъ. Настане за малко мракъ, и пакъ свѣтне. Сега вече си предъ нова картина, още по-хубава, още по-красива. Вдигашъ глава да зърнешъ върха на планината, но едва го съзирашъ — той се изгубилъ надъ облацитѣ.

Машината пухти, бѣлва димъ. Влакътъ се вие край рѣката и заглушава шума на нейнитѣ води. А тѣ се блѣскаатъ о скалитѣ, пѣнятъ се, скачатъ, успокояватъ се за една минута и пакъ слизатъ надолу запѣнени. Машината ни влачи съ мжка нагоре, спира отъ гара на гара, пищи, пухти, почива. А рѣката не знае почивка. Тя вѣчно, и днене и ноще, всѣки часъ и всѣки мигъ, тече и слиза все надолу — гони безъ умора морето и пѣе безъ спиръ своята пѣсень.

Околнитѣ височини взеха да ставатъ по-низки. Чувствува се, че сме се дигнали на високо. И докато си мислѣхме, че ще излѣземъ на нѣкой високъ връхъ, влакътъ изви, и предъ насъ се откри малко равно поле, обърнато въ ниви, ливади и градини. Заобикаля го вѣнецъ отъ нови високи планини, които ние не забелязвахме, когато се влачехме изъ клисурата на рѣката. Това е Чепинското корито.

Д. Чолаковъ.